

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119200648
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bibiána Ťažiarová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2119200648.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Bibiána Ťažiarová a členiek senátu: JUDr. Zlatica Javorová a JUDr. Gabriela Brišková, v právnej veci žalobkyne: Mgr. K. G., PhD., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, P., zastúpenej advokátkou: JUDr. Michaela Kajabová, IČO: 42 257 310, so sídlom Budovateľská 2, Bratislava, proti žalovaným: 1. Mgr. G. G., PhD., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, P., 2. I. G., nar. XX.X.XXXX, bytom D. X, D. P., 3. R. D., nar. XX.XX.XXXX, K. - E. XXX, G., Česká republika, všetci zastúpení spoločnosťou: PROSMAN A PAVLOVIČ advokátska kancelária, s.r.o., IČO: 36 865 281, so sídlom Hlavná 31, Trnava, o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, na odvolanie žalovaných proti uzneseniu Okresného súdu Trnava č. k. 17C/12/2019-406 zo dňa 13. augusta 2021 - II. výrok, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý II. výrok uznesenia súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

II. Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovaným 1., 2., 3., nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením I. výrokom konanie zastavil; II. výrokom rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania; III. výrokom žalobcovi vrátil súdny poplatok vo výške 5.593,50 Eur prostredníctvom prevádzkovateľa systému (centrálneho systému evidencie poplatkov) po právoplatnosti uznesenia.

2. Rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil s použitím ust. § 144, § 145 ods. 1, 2, § 146 ods. 1, § 251, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, čl. 4 ods. 1, 2, čl. 17 Civilného sporového poriadku. Vecne v napadnutom rozsahu argumentoval tým, že podaním doručeným okresnému súdu dňa 27.10.2021, žalobkyňa zobrala žalobu späť z dôvodu, že strany sporu sa dohodli na vyporiadaní podielového spoluvlastníctva, ktoré už realizovali v zmysle uzavretej kúpnej zmluvy, navrhla žiadnej zo strán nepriznať náhradu trov konania a žalobcovi vrátiť zaplatený súdny poplatok. O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že nepriznal žiadnej zo strán právo na ich náhradu, nakoľko vo veci došlo k uzatvoreniu mimosúdnej dohody a následnému späťvzatiu žaloby, zásada zavinenia zastavenia konania tu preto ustupuje zásade spravodlivého a rozumného usporiadania procesných vzťahov strán sporu, kedy si každá zo strán bude znášať v tomto konaní vzniknuté trovy sama.

3. Proti tomuto rozsudku výlučne II. výroku (o nároku na náhradu trov konania) podali odvolanie žalovaní, ktorým navrhli napadnutý výrok zrušiť a vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne jeho zmenu (priznať žalovaným nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b/, h/ Civilného sporového poriadku). Namietali, že odôvodnenie napadnutého uznesenia (odsek 14.) je všeobecné a nepreskúmateľné, preto nemôžu uviesť bližšie výhrady k právnym úvahám súdu prvej inštancie, pretože tieto v odôvodnení absentujú. Z odôvodnenia je zistiteľné, že okresný súd neaplikoval ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ale zásadu spravodlivého a rozumného usporiadania procesných vzťahov strán sporu, záujem hospodárnosti, účelnosti a rýchlosti

konania, hoci žalovaní sú presvedčení, že je potrebné aplikovať ustanovenie § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Nie je zistiteľné na základe akého ustanovenia formuloval zásadu spravodlivého a rozumného usporiadania procesných vzťahov, čo je obsahom tejto zásady a prečo v posudzovanom prípade táto zásada vylučuje aplikáciu zásady procesnej zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania a v čom je nepriznanie nároku na náhradu trov konania žiadnej strane sporu hospodárnejšie, účelnejšie a rýchlejšie ako priznanie nároku niektorej zo sporových strán. Podstatné je, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam spôsobom, že spoločné nehnuteľnosti budú prikázané do výlučného vlastníctva žalobkyne (za úhradu 51.098,19 Eur, keďže vychádzala z hodnoty spoločných nehnuteľností 219.000,- Eur). Žalovaní sa v spore bránili tým, že žalobkyňou tvrdená hodnota nehnuteľností je podstatne nižšia ako hodnota skutočná, ktorú odhadovali na 350.000,- Eur až 370.000,- Eur (podanie žalovaných zo dňa 15.10.2020). Nehnuteľnosti boli predané za 355.000,- Eur. V posudzovanom prípade by zavinenie na strane žalovaných bolo v prípade, ak by previedli svoje spoluvlastnícke podiely na spoločných nehnuteľnostiach na žalobkyňu za odplatu 51.098,19 Eur (prípadne nižšiu odplatu), teda žalobkyňa by dosiahla to, čoho sa podanou žalobou domáhala. Spoločné nehnuteľnosti však boli predané tretím osobám spolu za 355.000,- Eur, pričom žalovaní z tejto sumy získali 152.650,- Eur, čo je o 100 % viac, ako im chcela poskytnúť žalobkyňa (pri zohľadnení splatenia dlhu žalovaného 1. zo zmluvy o úvere, ktorý bol zabezpečený záložným právom k spoločným nehnuteľnostiam). Ak by žalobkyňa pri zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva vychádzala z reálnej hodnoty nehnuteľností, nemuselo k súdному sporu vôbec dôjsť. Žalobkyňa tak svojím postupom z procesného hľadiska zavinila jeho zastavenie, keď k dosiahnutiu mimosúdnej dohody došlo len preto, že žalobkyňa ustúpila zo svojich nereálnych predstáv o hodnote spoločných nehnuteľností a tieto boli predané za cenu, ktorá zodpovedá žalovanými v spore tvrdenej hodnote spoločných nehnuteľností.

4. Žalobkyňa odvolanie nepodala, k odvolaniu žalovaných uviedla, že napadnutý výrok navrhuje ako vecne správny potvrdiť. V bode 14. odôvodnenia okresný súd vysvetlil, že náhradu trov konania nepriznal z dôvodu mimosúdneho dohody, keď z kúpnej zmluvy vyplýva, že strany sporu sa dohodli na predaji nehnuteľnosti rozdelením kúpnej ceny. Nie je možné aplikovať § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku, keď zásada zavinenia musí ustúpiť zásade spravodlivého a rozumného usporiadania vzťahov strán sporu. V žalobe vychádzala z ceny nehnuteľností, ktorá bola určená znaleckým posudkom č. 216/2018 vyhotoveným znalcom Ing. Jánom Mikláňkom, ktorého vybral žalovaný 1. Pokiaľ žalovaní argumentujú, že pri stanovení reálnej hodnoty nehnuteľnosti by sa dohodli bez súdnej žaloby, poukázala na to, že cena nehnuteľnosti nemala vplyv na vyriešenie sporu, keďže žalovaní, čo vyplýva z ich podania zo dňa 15.10.2020 navrhli reálne rozdelenie nehnuteľnosti (za situácie, že neodkladným opatrením Okresného súdu Trnava zo dňa 20.12.2018 č. k. 20C/105/2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/80/2019 zo dňa 1.4.2019 bolo žalovanému 1. zakázané vstupovať do predmetnej nehnuteľnosti). Medzi žalobkyňou a žalovaným 1. prebiehali spory a bolo nemysliteľné, aby došlo k reálnej delbe na dva samostatné byty. Ak by žalovaní ponúkli žalobkyňu na vyplatenie sumu 162.853,19 Eur, žalobu, ktorú podala z dôvodu, že sa nevedeli dohodnúť by nepodala. Obe strany svojím správaním „zapríčinili“ zánik predmetu sporu, pričom predmet sporu zanikol predajom nehnuteľnosti, čo v konaní nenavrholala ani jedna strana vo svojich podaniach.

5. K vyjadreniu žalobkyne k odvolaniu žalovaných sa vyjadrili žalovaní a uviedli, že žalobkyňa z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania, keď zobrala žalobu späť bez toho, aby v rámci mimosúdneho riešenia sporu dosiahla toho, čoho sa podanou žalobou domáhala, teda nadobudnutia celých nehnuteľností do svojho vlastníctva za odplatu 51.098,19 Eur. Ak žalobkyňa vychádzala v konaní z nesprávneho znaleckého posudku, môže mať nárok voči znalcovi na náhradu škody, nezbavuje ju to však zodpovednosti za zavinené zastavenie konania. Neobstojí ani obrana žalobkyne, že ak by jej žalovaní pred začatím konania ponúkli 162.853,19 Eur, tak by žalobu nepodávala, pretože pri aplikácii ustanovenia § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku je potrebné vychádzať zo žalobného petitu. Žalobkyňa mala pri podaní žaloby jediný záujem, a to nadobudnúť spoločné nehnuteľnosti do svojho výlučného vlastníctva pri zaplatení finančnej protihodnoty špecifikovanej v žalobe (nezodpovedajúcej reálnej hodnote nehnuteľností) a odmietla riešenie sporu spoločným predajom. Cena spoločných nehnuteľností predstavovala základnú spornú otázku medzi stranami sporu, pričom sa ukázalo, že cena tvrdená žalobkyňou nie je správna a cena tvrdená žalovanými v rámci produkovanej procesnej obrany správna je. Ak žalovaní v podaní zo dňa 15.10.2021 poukazovali na potrebu skúmania reálnej deliteľnosti spoločných nehnuteľností, vychádzali zo zákonnej úpravy (§ 142 ods. 1 Občianskeho zákonníka), ktorá určuje presné poradie spôsobov, ako má súd podielové spoluvlastníctvo pri jeho zrušení vysporiadať.

6. Odvolací súd podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie (§ 355 ods. 2 a § 357 písm. m/ CSP), po skonštatovaní, že odvolanie obsahuje zákonom stanovené náležitosti (§ 363 CSP), preskúmal napadnutý II. výrok uznesenia v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné.

7. Výroky I. a III. uznesenia súdu prvej inštancie sú právoplatné, keďže ich strany nenapadli odvolaním.

8. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vymedzeným rozsahom a dôvodmi odvolania, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie rozhodol správne, keď II. výrokom rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

9. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobou doručenou okresnému súdu dňa 28.1.2019 sa žalobkyňa (Ien) voči žalovanému 1. domáhala zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva k predmetným nehnuteľnostiam, ktoré navrhla prikázať do svojho výlučného vlastníctva, žalovanému 1. navrhla zaplatiť titulom náhrady za vyporiadanie podielového spoluvlastníctva sumu 51.098,19 Eur (vyčíslenú ako 43 % zo všeobecnej hodnoty nehnuteľností určenej znaleckým posudkom mínus 1/2 nesplateného úveru /94.170 Eur - 43.071,81 Eur/). Podaním zo dňa 16.3.2020 (č.l. 196) žalovaný 1. navrhol žalobu zamietnuť s poukazom na § 78 ods. 2 Civilného sporového poriadku (keď podielovými spoluvlastníkmi okrem strán sporu sú aj I. G. a R. D.), nesúhlasil s hodnotou nehnuteľností vo výške 219.000,- Eur (znalecký posudok č. 216/2018), ktorá je vyššia, nesúhlasil s tvrdením, že nehnuteľnosti nie sú reálne deliteľné (avšak nemôže zabezpečiť potrebné odborné posúdenie dôvodu znemožnenia prístupu k nehnuteľnostiam). Uznesením č. k. 17C/12/2019-257 zo dňa 21.8.2020 okresný súd pripustil, aby do konania na strane žalovaných pristúpili žalovaná 2. I. G. a žalovaná 3. R. D., zároveň pripustil zmenu žaloby, podielové spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaných 1., 2., 3. k predmetným nehnuteľnostiam sa zrušuje a nehnuteľnosti sa prikazujú do výlučného vlastníctva žalobkyne, ktorá je povinná titulom vyrovnacieho podielu zaplatiť žalovanému 1. sumu 7.298,19 Eur, žalovanej 2. sumu 21.900,- Eur, žalovanej 3. sumu 21.900 Eur. Podaním zo dňa 17.9.2020 (čl. 267) navrhli žalovaní žalobu zamietnuť (okrem iného uviedli, že majú za to, že nehnuteľnosti sú reálne deliteľné, namietajú hodnotu nehnuteľností 219.000,- Eur). Podaním zo dňa 15.10.2020 (čl. 278) žalovaný 1. navrhol nehnuteľnosti rozdeliť na 2 samostatné byty, podľa potvrdenia o trhovej hodnote nehnuteľností zo dňa 28.2.2019 je trhovú hodnotu predmetných nehnuteľností od 350.000,- Eur do 370.000,- Eur. Uznesením č. k. 17C/12/2019-392 okresný súd konanie prerušil na tri mesiace od právoplatnosti uznesenia. Podaním zo dňa 27.7.2021 (čl. 395) zobrala žalobkyňa žalobu späť a navrhla konanie zastaviť z dôvodu, že sa dohodli na zrušení a vyporiadaní podielového spoluvlastníctva tak, že strany sporu súhlasili s predajom nehnuteľností a uzavreli dňa 23.7.2021 kúpnu zmluvu, ktorou previedli svoje vlastnícke práva k spoluvlastníckym podielom na manželov B.. Z kúpnej zmluvy zo dňa 23.7.2021 (č.l. 396) vyplýva, že strany sporu ako predávajúci (podieloví spoluvlastníci) predali predmetné nehnuteľnosti (spolu so zariadením) manželom B. za kúpnu cenu 365.000,- Eur (vrátane 10.000,- Eur za zariadenie).

10. Podľa § 256 ods. 1 CSP ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

11. Cit. ust. § 256 ods. 1 CSP, ukladá povinnosť nahradiť trovy konania tomu, kto zavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Vyžaduje teda zodpovednosť za zavinenie účastníka, ktorého procesný úkon mal za následok zastavenie konania. Zavinenie v danom prípade je možné posudzovať len z procesného hľadiska, nie však podľa hmotného práva, lebo potom by išlo o posudzovanie dôvodnosti nároku vo veci samej tak, že by po zastavení konania súd neprípustne ďalej skúmal dôvodnosť uplatneného nároku.

12. Ak došlo k zastaveniu konania v dôsledku späťvzatia žaloby, možno žalovanému uložiť povinnosť náhrady trov zastaveného konania v prípade, ak pre jeho správanie bola vzatá späť žaloba, ktorá bola podania dôvodne (porov. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 569/2017). Žalovaný procesne zavinil potrebu späťvzatia návrhu a následného zastavenia konania spravidla vtedy, keď sa po podaní návrhu rozhodne nárok žalobcu uspokojiť, hoci v predsporovom štádiu odmietal tak urobiť (prov. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 569/2017). Účastník konania, ktorý svojim protiprávnym

konaním zapríčinil, že druhá strana musí brániť svoje práva v súdnom konaní, zásadne poniesie sankciu v podobe povinnosti nahradiť trovy konania, ktoré vzniknú pri tejto procesnej činnosti (porov. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 577/2018).

13. Rozhodovanie o nákladoch konania nesmie byť však len mechanickým posudzovaním výsledkov sporu bez komplexného zhodnotenia rozhodnutia v merite veci, ale má byť zrejmým a logickým ukončením celého súdneho konania (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 2904/16).

14. Pojem zavinenie v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania nemožno interpretovať iba v doslovnom jazykovom zmysle, ale pri interpretácii je potrebné brať do úvahy aj vzťah príčinnej súvislosti, v ktorom je príčinou správanie účastníka konania a dôsledkom vznik nákladov druhého účastníka (porov. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. 200/2015).

15. Nemožno prehliadať tiež postavenie strán sporu v konaní o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, keďže v prípade návrhu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva ide o tzv. iudicium duplex, teda konanie, v ktorom majú jeho účastníci súčasne postavenie navrhovateľa i odporcu. V prípade návrhu na vyporiadanie podielového spoluvlastníctva je treba navrhovateľom rozumieť tak žalobcu, ako aj žalovanú, v dôsledku čoho k účinnosti späťvzatia žaloby je potrebný súhlas protistrany. Spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami sporu vyplýval z hmotného práva (§ 142 Občianskeho zákonníka), mohol sa preto z povahy veci ktorýkoľvek z účastníkov právneho vzťahu žalobou domáhať tohto usporiadania prostredníctvom súdneho rozhodnutia (§ 146 ods. 2 CSP).

16. Žalovaní uplatnili odvolací (aj) dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, tzn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ustanovenia neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ustanovení vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

17. Je nutné poznamenať, že ustanovenie § 256 ods. 1 CSP vychádza z § 146 ods. 2 Občianskeho sporového poriadku (zákon č. 99/1963 Zb. účinný do 30.6.2016). Ak teda dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách, teda aj na strane žalobcu, aj na strane žalovaného. Pokiaľ žalobca žalobu musel zobrať späť pre správanie žalovaného, spočívajúce napríklad v úhrade žalovanej sumy po začatí konania, potom je potrebné konštatovať, že žalovaný procesne zaviniť zastavenie konania. Ak by žalobca žalobu zobrať späť bez udania dôvodu alebo bez toho, aby išlo o reakciu na správanie žalovaného, a teda nemožno pričítať procesné zavinenie žalovanému, znáša trovy žalovaného žalobca.

18. Odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci strany konania vyriešili svoj spor mimosúdne. K zastaveniu konania došlo na základe zhodného prejavu vôle strán sporu, v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 23.7.2021, ktorú uzavreli po podaní žaloby a ktorou svoje spoluvlastnícke podiely previedli na tretie osoby (manželia B.), čím prakticky zaniklo ich podielové spoluvlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam. Možnosť, aby niektorej strane konania bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania nastáva až vtedy, ak je naplnená podmienka procesného zavinenia zastavenia konania. Keďže v danom prípade podľa odvolacieho súdu bola naplnená podmienka procesného zavinenia zastavenia konania na strane obidvoch procesných strán, žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania (Občiansky súdny poriadok č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, účinný do 30. júna 2016 upravený v

ustanovení § 146 ods. 1 písm. c/ v prípade zastavenia konania aj explicitnú možnosť rozhodnúť tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania).

19. Podľa čl. 4 ods. 1 CSP ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia tohto zákona, právna vec sa posúdi podľa ustanovenia tohto alebo iného zákona, ktoré upravuje právnu vec čo do obsahu a účelu najbližšiu posudzovanej právnej veci, ods. 2 ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

20. Odvolací súd posudzujúc dôvodnosť podaného odvolania pri preskúmaní veci, tak ako aj súd prvej inštancie, postupoval v zmysle § 256 CSP v spojení s čl. 4 Základných princíпов CSP, pričom vychádzal zo záveru v odseku 18., že obe strany sporu zavinili zastavenie konania, preto sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (teda každá strana sporu, ktorá uzavrela kúpnu zmluvu zo dňa 23.7.2021 bude znášať svoje trovy konania sama), a to v súlade so znením ust. § 146 ods. 1 písm. c) OSP, účinného do 30. júna 2016, podľa ktorého žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, ak konanie bolo zastavené, a to s poukazom na čl. 4 CSP.

21. S ohľadom na uvedené v odseku 20. sa odvolací súd nestotožnil s námietkou žalovaných, že žalobkyňa svojím postupom z procesného hľadiska zavinila zastavenie konania a že uvedené odôvodňuje postup podľa § 256 ods. 1 CSP. Taktiež odvolací súd nepovažoval za dôvodný argument, že súd prvej inštancie náhradu trov konania nesprávne právne posúdil (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP), keď okrem ustanovenia § 256 ods. 1 citoval a aj aplikoval čl. 4 CSP, hoci možno súdu prvej inštancie vytknúť, že nepoukázal aj na znenie § 146 písm. c) OSP, keď uvedené odstránil odvolací súd v rámci svojho právneho posúdenia veci.

22. Podľa § 238 ods. 2 CSP ak nie je ďalej ustanovené inak, použije sa na uznesenie primerane ustanovenia o rozsudku.

23. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Podľa odseku 3, ak sa súd odkloní od ustálenej rozhodovacej praxe, odôvodnenie rozsudku obsahuje aj dôkladné odôvodnenie tohto odklonu.

24. Odôvodnenie rozsudku súdu musí mať náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP. Súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. V odôvodnení rozhodnutia musí súd spôsobom logicky kompaktným a bez rozporov a vnútorných protirečení vysvetliť, k akým skutkovým zisteniam dospel, ktorú právnu normu a z akých dôvodov aplikoval, a ako ju interpretoval. Účelom odôvodnenia je logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Ak rozhodnutie súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 220 ods. 2 CSP, je nepreskúmateľné.

25. Pretože povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva strany na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vyporiada i so špecifickými námietkami strany; porušením uvedeného práva strany a povinnosti súdu sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu (v rovine polemiky i s jeho dôvodmi) v rámci využitia prípadne riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

26. Po oboznámení sa s obsahom spisu a odvolaním napadnutým rozhodnutím odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie dostatočne zrozumiteľne a presvedčivo odôvodnil uznesenie, hoci stručne ale primerane vysvetlil, akými úvahami sa pri hodnotení relevantných skutočností riadil a ako vec právne posúdil (s ohľadom aj doplnené právne posúdenie odvolacím súdom), čím splnil zákonné kritériá odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Podľa odvolacieho súdu v danom prípade neobstojí teda námietka žalovaných, že napadnuté uznesenie je nepreskúmateľné a arbitrárne s ohľadom na už vyššie uvedené. Zo strany súdu prvej inštancie podľa odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, a to k absencii riadneho odôvodnenia rozhodnutia v súlade so zákonnými požiadavkami (§ 220 ods. 2 CSP) vo vzťahu k odôvodneniu o rozhodovaní o náhrade trov konania. Zároveň podľa odvolacieho súdu teda nedošlo ani k znemožneniu stranám realizovať ich procesné právo na vysvetlenie dôvodov rozhodnutia v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

27. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým II. výrokom rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania rozhodol vecne správne, a preto odvolací súd po vysporiadaní sa s podstatnými tvrdeniami odvolateľov, s použitím § 387 CSP napadnutý II. výrok uznesenia potvrdil.

28. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu odvolateľov, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie uznesenia súdu prvej inštancie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

29. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyňi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď odvolací súd nevidel v predmetnej veci žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

30. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).